

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 570/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. C., N., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. C. s. r. o., N., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Ing. M. C., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžso 69/2011 z 28. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2012 doručená sťažnosť JUDr. M. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžso 69/2011 z 28. septembra 2011 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ s účinnosťou od 1. augusta 2010 ukončil výkon advokácie samostatne ako fyzická osoba podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) a od tohto dátumu začal vykonávať advokáciu ako konateľ a spoločník obchodnej spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. C. s. r. o.

Zároveň sťažovateľovi k 4. augustu 2010 na základe ním podaného oznámenia o ukončení podnikania ohlasovacej živnosti adresovanému Obvodnému úradu Nitra, odboru živnostenského podnikania, zaniklo živnostenské oprávnenie vo všetkých predmetoch podnikania.

3. Sťažovateľ sa domnieval, že zánikom živnostenského oprávnenia k 4. augustu 2010 a ukončením výkonu advokácie samostatne ako fyzickej osoby k 1. augustu 2010 zanikla aj jeho účasť na nemocenskom a dôchodkovom poistení v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), a preto podal S., pobočke N. odhlášku z predmetného poistenia.

4. S. sa nestotožnila s názorom sťažovateľa o zániku jeho účasti ako samostatne zárobkovo činnnej osoby na povinnom nemocenskom a dôchodkovom poistení s odôvodnením, že u sťažovateľa došlo od 1. augusta 2010 len k zmene formy výkonu advokácie, keď začal vykonávať advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, čo je však vo vzťahu k aplikácii zákona o sociálnom poistení právne bezvýznamné.

5. S., pobočka N. rozhodnutím č. k. 4499112010-NR, č. z.: NR 304179/2010 z 13. decembra 2010 rozhodla, že povinné nemocenské a dôchodkové poistenie sťažovateľa ako samostatne zárobkovo činnnej osoby k 31. júlu 2010 nezaniklo z dôvodu, že „Zmenou formy výkonu advokácie nezaniká postavenie advokáta ako samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení, a ani povinné nemocenské poistenie a

povinné dôchodkové poistenie podľa § 21 ods. 4 písm. b) zákona o sociálnom poistení, pretože advokátovi nezaniklo oprávnenie na výkon činnosti. “.

6. Na odvolanie sťažovateľa S., ústredie B. (ďalej len „S.“) rozhodnutím č. k. 13601-2/2011-BA z 11. februára 2011 potvrdila prvostupňové rozhodnutie S., pobočky N. Keďže sťažovateľ nesúhlasil so závermi S., podal na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Krajský súd sa pri preskúmaní prvostupňového rozhodnutia S. i druhostupňového rozhodnutia s. stotožnil s ich závermi a rozsudkom sp. zn. 11 S 30/2011 zo 17. mája 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok krajského súdu. Svoje rozhodnutie najvyšší súd odôvodnil v podstatnom takto:

«Podľa názoru odvolacieho súdu existencia oprávnenia advokáta na vykonávanie advokátskej činnosti, podmienená jeho zápisom v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou až do času, kým advokát nebol vyčiarknutý z takéhoto zoznamu, má za následok, že musí byť považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu pre potreby zákona o sociálnom poistení. Z uvedeného dôvodu je povinne nemocensky poistený podľa § 14 ods. 1 písm. b) a povinne dôchodkovo poistený podľa § 15 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení a vznik a zánik tohto poistenia sa viaže na podmienky upravené v § 21 zákona o sociálnom poistení.

Túto skutočnosť nemôže ovplyvniť právna úprava obsiahnutá v § 12 zákona o advokácii, ktorý upravuje formu, ktorou môže advokát vykonávať advokáciu, lebo základným predpokladom pre výkon advokácie je vykonávanie takejto činnosti fyzickou osobou, ktorá má zákonom požadované oprávnenie. Na výkon advokátskej činnosti je teda oprávnený len advokát, ktorý je zapísaný do zoznamu advokátov, ktorý vedie Slovenská advokátska komora. A práve vymedzenie samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení je odvodené od samotného oprávnenia vykonávať túto činnosť.

Navyše § 15 zákona o advokácii upravuje špecifické podmienky, za ktorých advokáti môžu vykonávať advokáciu ako konatelia spoločnosti s ručením obmedzeným a účasť

advokáta v takejto spoločnosti je viazaná na existenciu oprávnenia na poskytovanie advokátskych služieb jednotlivých spoločníkov a konateľov, ktorými môžu byť len advokáti, a ktorých účasť v spoločnosti zaniká vyčiarknutím zo zoznamu advokátov, v skutočnosti stratou oprávnenia na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu.

Aj keď žalobcovi zaniklo živnostenské oprávnenie dňom 4. augusta 2010, táto skutočnosť je v danom prípade právne irelevantná, pretože žalobca má stále oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa zákona o advokácii, a teda je považovaný, za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení.

Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2010, sp. zn. 1Sžso/7/2009 je potrebné uviesť, že každé rozhodnutie súdu je výsledkom jeho rozhodovacej činnosti v individuálnej veci, každý sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní je viazaný ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom (čl. 144 Ústavy SR). Vydaniu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2010, sp. zn. 1Sžso/7/2009, predchádzali iné rozhodnutia najvyššieho súdu v rovnakej skutkovej situácii (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. 7Sžso/44/2009), ktoré považovali právny názor žalovanej za správny a tento považuje za správny aj ďalšia rozhodovacia prax všeobecných súdov. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje tiež na názor ústavného súdu, ktorý už v obdobnej veci vyslovil, že „predmetný právny výklad najvyšším súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru“ (II. ÚS 508/2010-15).»

7. Sťažovateľ namietal závery rozsudku najvyššieho súdu a napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný, arbitrárny, majúci za následok porušenie jeho označených základných práv zaručených ústavou. V podanej ústavnej sťažnosti argumentoval:

«Podľa ustanovenia § 15 ods. 6 ZoA (zákon o advokácii, pozn.), advokát ktorý vykonáva advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže súčasne vykonávať advokáciu samostatne, v združení, ako spoločník verejnej obchodnej spoločnosti alebo komanditnej spoločnosti, alebo ako konateľ inej spoločnosti s ručením obmedzeným. Podľa § 2 ZoA je advokátom ten, kto je zapísaný do zoznamu advokátov, ktorý vedie

Slovenská advokátska komora. Vo vzťahu k samotnému výkonu advokácie a povinnému sociálnemu poisteniu je však relevantný výlučne spôsob výkonu advokácie. Zápis do zoznamu advokátov je považovaný za nevyhnutný predpoklad k poskytovaniu právnych služieb, nepredstavuje však možnosť vykonávať advokáciu samostatne, keďže jej výkon je obmedzený právo jedinou voľbou formy jej výkonu.

Ako advokát - fyzická osoba, však činnosť podľa § 3 v spojení s § 5 ods. 1 písm. c) ZSP nevykonáva, a preto nemôže podliehať povinnému sociálnemu poisteniu.

Advokáciu vykonáva spoločnosť s ručením obmedzeným ako právnická osoba, ktorej štatutárnym orgánom je sťažovateľ.

V zmysle ustanovenia § 21 ods. 4 písm. b) ZSP (zákon o sociálnom poistení, pozn.) (v znení účinnom do 31.12.2010) povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniká vždy samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. b) a c) dňom zániku týchto oprávnení.

Keďže ZSP podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. b) rozumie pod SZČO fyzickú osobu, ktorá má oprávnenie prevádzkovať živnosť, dňom zániku tejto živnosti malo zaniknúť aj povinné sociálne poistenie.

Výkladom, ktorý uviedol Najvyšší súd SR, teda nastala absurdná situácia, že sťažovateľ aj keď podľa zákona o advokácii nemôže vykonávať činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba, je povinný platiť z tejto „nečinnosti“ poistné v zmysle zákona o sociálnom poistení. Ide o situáciu, ktorú zákonodarca zjavne nemal v úmysle, pretože sa prieči celému systému sociálneho poistenia založeného na odvode dávok zo zárobkovej činnosti nie nečinnosti. ...

Nakoľko vo veci nie je jednoznačný výklad zákona, je potrebné poukázať na úmysel zákonodarcu, ktorý sa prejavil v novelizovaní predmetného ustanovenia (§21 ods. 4 ZSP) s účinnosťou od 01.01.2011, kde sa uvádza formulácia... poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe zaniká vždy dňom, od ktorého nie je oprávnená na výkon alebo prevádzkovanie činnosti uvedenej v §3 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 a 3... V novelizovanom ustanovení sa používa pojem „nie je oprávnená“ t. j. nie len pojem „zaniklo oprávnenie“. Týmto zákonodarca špecifikoval svoju vôľu, ktorá aj vinou Najvyššieho súdu SR bola chybné aplikovaná a v súčasnosti je zrejmé, že sťažovateľ nie je samostatne zárobkovo činná osoba.

Podstatné však je, že S. aj na podklade napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu SR rozhodla o vyrúbení omeškaného zaplatenia odvodov od 01.08.2010 do 31.12.2010 v celkovej sume 748,32 Eur, čím prišlo k nezákonnému zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľa, nakoľko ide o exekučný titul, ktorý bol aj zaplatený. Možnou nápravou je iba zrušenie napadnutého rozhodnutia.»

8. Sťažovateľ v argumentácii poukazuje i na odlišnú judikatúru v obdobnom prípade, konkrétne na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžso 7/2009 z 30. marca 2010, na ktorý odkázal aj v konaní pred všeobecnými súdmi.

9. Na základe vyššie uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a priznal mu náhradu trov konania.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05 alebo IV. ÚS 136/05).

14. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia S. v správnom súdnictve boli porušené jeho základné práva garantované čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ústavy. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ vidí porušenie označených základných práv v tom, že najvyšší súd urobil nesprávne právne závery (stotožniac sa so závermi vyslovenými v rozsudku krajského súdu aj s názorom S.) v otázke povinného nemocenského a dôchodkového poistenia fyzickej osoby zapísanej v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory a vykonávajúcej advokáciu ako spoločník a konateľ obchodnej

spoločnosti a neaplikoval ústavne súladný výklad § 15 zákona o advokácii v spojení s § 5 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozsudku.

16. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že vo viacerých skutkovo a právne podobných veciach už zaujal právny názor prvý senát ústavného súdu, ktorý obsahovo obdobné sťažnosti opakovane odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 290/2010 zo 7. septembra 2010, I. ÚS 64/2012 z 8. februára 2012, I. ÚS 93/2012 z 29. februára 2012). Keďže I. senát ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní danej veci nedospel k odchylnému právnemu názoru a ani nezistil žiadne zásadné skutkové odlišnosti, vychádzal z uvedených rozhodnutí.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

18. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže

stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

19. Ústavný súd po dôslednom preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom odôvodnení záverov najvyššieho súdu. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, dostatočne sa vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa a náležite odôvodnil svoje závery tak, ako sú citované v bode 6 tohto uznesenia.

20. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (nadväzujúci na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Neobstojí ani námietka sťažovateľa o „nepreskúmateľnosti“ rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší

súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. K tej časti argumentácie, v ktorej sťažovateľ poukazuje na odlišnú judikatúru najvyššieho súdu v obdobnom prípade a namieta, že sa s ňou najvyšší súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal, ústavný súd poznamenáva, že ak iný senát najvyššieho súdu má iný právny názor totožný s právnym názorom sťažovateľa, potom ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak právomoc, ktorá je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zverená práve najvyššiemu súdu. Zároveň však ústavný súd dodáva, že najvyšší súd napokon v odôvodnení rozsudku reagoval aj na tieto námietky sťažovateľa s tým, že na podporu svojich záverov poukázal na ďalšiu zhodnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov i ústavného súdu (II. ÚS 508/2010).

23. V závere sťažovateľ namietal i porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Keďže porušenie tohto základného práva malo spočívať len v arbitrárnosti záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd s poukazom na konštantnú judikatúru opakovane uvádza, že označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy porušené nebolo, a v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva vlastníť majetok (*mutatis mutandis* IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08).

24. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012